

ЛЕОНИД ЛЕНЧ
СОЛ НА МАСТНИТЕ
КИСЕЛИНИ

Превод от руски: София Бранц, 1980

chitanka.info

Икономистът консултант Бляхин спи и сънува, че е на заседание в учреждението и иска думата. И кой знае защо, председателства чистачката леля Настя. Тя не дава думата на икономиста и неспирно дрънка с камбанката.

„Колко неприятно звъни тази нейна камбанка!“ — мисли си Бляхин и се събужда.

В стаята свети луна. Отвън тревожно и рязко дрънчи звънецът. Икономистът ругае, намъква домашната пижама и отива до вратата.

— Кого търсите? — остро пита той.

— Телеграма за Бляхин.

Бляхин не обича да получава телеграми. Като мнозина други и той изпитва суеверен страх пред тези криво-ляво залепени хартийки, обикновено пълни с неприятности, изложени лаконично и без препинателни знаци. Жена му Люля е на курорт. Телеграмата може да е само от нея.

Когато раздавачът си отива, Бляхин с разтреперани ръце отваря телеграмата и я чете на глас, за да не го е толкова страх.

Всичките невежи спешно телеграфа сол мастните
киселини пет букви целувам Люля

Челото на икономиста моментално се оросява с пот и той обърсва лице. Зловещата загадъчност на текста го потриса.

— Нищо не разбирам! — жално споделя Бляхин с портрета на Лев Толстой.

Сяда до масата, стисва глава с длани и започва да проучва непонятната телеграма.

„Всичките невежи — размишлява Бляхин. — Това ясно. Има пред вид местните лекари. Но нататък? Нататък следва «спешно телеграфа». За бога, какво «спешно телеграфа»? И тази проклетата «сол мастните киселини». Сигурно изследванията й са лоши. Пет букви. Трябва да се обадя на тъста.“

Икономистът консултант избира номера и търпеливо се вслушва в дългите бавни сигнали. След десетия сигнал в слушалката се чува изплашеният прегракнал глас на баща й — Сергей Карлович.

— Ало. Кой е?

— Аз съм. Володя.

— Кой Володя? Какви са тези среднощни Володи? Затворете!

— На Люля мъжа ѝ — Володя.

— Няма никакви налюли тук. Затворете!

— Сергей Карлович, събудете се! — започва да крещи Бляхин.

— Володя се обажда, мъжът на дъщеря ви Люля. Нещо лошо ѝ се е случило. Току-що получих телеграма.

— А, Володя, вие ли сте! — объркано казва слушалката. — Чакайте само да си обуя панталона, че е студено. Какво има? — пита той след кратка пауза.

— Има сол на мастните киселини. Чакайте да ви прочета телеграмата. „Всичките невежи спешно телеграфа сол мастните киселини пет букви целувам Люля“.

— М-мда — казва Сергей Карлович. — Лоша телеграма. Но не мога да разбера къде ѝ е солта?

— В мастните киселини. С пет букви. Казано е ясно и разбрано.

— Не говоря за Люлината сол, ами изобщо... В смисъл какъв ѝ е смисълът? Вижте, Володя, при кои болести избива сол на мастните киселини с пет букви?

— И аз точно за същото щях да ви питам.

— Чакайте да се посъветвам със Зинаида Валериановна... Володя — внезапно заговаря слушалката, — Зинаида Валериановна настоява незабавно да се обадим на някой познат доктор и да разберем доколко е опасна тази същата мастна сол с пет букви. А на Люлечка телеграфирайте нещо успокояващо. Обадете ни се утре сутринта. Лека нощ!

Бляхин започва да си припомня кои лекари познава: „Орлов е на вилата. Петросян е в отпуска. Я да се обадя на Рижакков. Така или иначе, той ни е учрежденският лекар“.

Този път слушалката е вдигната сравнително бързо.

— Да — чува Бляхин деликатен глас.

— Извинете, докторе, че толкова късно. Обажда се Бляхин, икономистът. За бога, кажете ми какво значи сол на мастните киселини с пет букви. Разбирате ли, жена ми...

— Ами това е вече хулиганство! — изведнъж се развивва деликатният доктор Рижакков. — За трети път тази нощ ме будят разни

келеш и ме питат за тази идиотска сол на мастните киселини. Срамота е, другарю Бляхин!

Цяла нощ икономистът консултант не може да мигне. Едва на разсъмване притваря морни клепки и пак сънува заседанието. На председателското място отново е чистачката леля Настя и друга камбанката.

Икономистът се събужда. Телефонът в антрето звъни като луд.

— Вижте, Володя — казва слушалката. — Обажда се Сергей Карлович. Със Зинаида Валериановна открийме тук един справочник по химия. Знаете ли кое е солта на мастните киселини? Сапунът!

— Но тя пише с пет букви.

— С-а-п-у-н. Точно пет.

— Тогава защо не е написала направо, че са й открили сапун?

— От неудобство. И вие да бяхте, нямаше да напишете. Мислите ли, че е приятно да ти открият сапун? Горката Люлечка! Сигурно е някаква ужасна болест. Обадихте ли се на някой лекар?

— Да. Той ми каза, че това е хулиганство.

— Е, Володя, да ви кажа, този ваш доктор явно също е невежа като онези в санаториума на горката Люля. Трябва да потърсите някой професор. Чувате ли?

— Чувам. Ще потърся. Лека нощ, Сергей Карлович.

— Добро утро, Володя! Да не забравите да телеграфирате на Люля нещо успокояващо.

Бляхин отива на работа с главоболие, прежълтял и нещастен. Колегите го гледат със състрадание.

— Какво ти е, Володя? — пита веселякът Парасин. — Изглеждаш така, сякаш цяла нощ те е дъвкала някоя крава и чак на сутринта те е изплюла.

— Жена ми е болна — мрачно отвръща Бляхин, — открили й сол на мастните киселини с пет букви. На всичкото отгоре тази свиня Рижак, когато му звъннах снощи, ме нарече хулиган.

— От какво е болна жена ти?

— Открили й сапун. С пет букви. С една дума, сол на мастните киселини. Ето телеграмата.

Парасин я чете и започва да се смее. Дълго се смее, после казва:

— Че тя е решавала кръстословицата! Ние с Гришухин също не можахме да я открием тази проклетата сол. Сапун! Божичко, колко било

просто! Отивам да зарадвам Гришухин. Между другото ние се обаждахме снощи на доктор Рижакон. Хайде!

След половин час телеграфистката от Централната поща връща на Бляхин попълнената от него бланка с любезните думи:

— Не можем да приемем телеграмата ви. Ругатни не предаваме.

— Това не е ругатня.

— Моля ви, другарю! Ясно пише: „Сапун леке Володя“.

— Това е специален вид сапун — казва икономистът консултант, — на френски е лèке. Ударението пада на първата сричка.

— А-а! Тогава за ударението ще ми дадете още двадесет копейки.

— Ако щете и цяла рубла, само я предайте! — радва се Бляхин и подава парите през гишето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.